

Пейо Яворов

Шепот насаме

I

Дъжд, все дъжд: небето създи ли пролива
над оголялата земя?
Мъгли – бездънна паст, – прозината ламя,
вечно сива...
Изчезна пролет в спомена далече.
Нима ще да се върне? Няма да се върне!
Нивга вече.

Сълзи – в песни за света: плачи додето
изплачеш ледено сърце,
плачи на жадна мъка в сухите ръце,
с лед в сърцето...
Изчезна пролет в спомена далече.
Нима ще да я сънуваш? Няма да сънуваш!
Нивга вече.

II

Разтръгната е радостта – проникната,
обезплодена,
а скръбта
презряно е разбита – чаша доцедена.
И горко ти душа от хладен яд пропита!

Живот в живота и света – загадка с присмех
разрешена,
а смъртта
на блянът от воала смело е лишена.
И горко ти душа все дишаща остала!

III

Една муха се бие по стъклото на широкия прозорец.
Тук вътре мека топлина, приятност
и нечий шепот в странен полусън;
средизимна, мрътвосива необятност,
простора се открива там отвън.
Една муха се бие по стъклото на разделния прозорец.
Къде се тя стреми – мушица, шушка – ?

И аз се вирам, ето я колос,
вселената засенил и се люшка
пред сянката си гръмнат, – ням въпрос – !
Една муха замръзна врѣх стѣклото на студения прозорец.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7127>]